

Theosofie de archaïsche wijsheid,
het pad van het zoeken, niet van geloven.

Theosofie voor het Christelijke tijdperk.

Neoplatonisme.

Deze beroemde school van de **platonische theosofie** is ontstaan in de 2e eeuw in Alexandrië, door Ammonius Saccas (170 tot 243), en werd verder ontwikkeld door zijn leerlingen onder hen Plotinus (204 tot 270) de meest uitblinkende filosoof, was het Neoplatonisme op haar hoogtepunt.

Andere bekende vertegenwoordigers waren Porphyrius (de leerling van Plotinus, 233-305); Iamblichus (overleden 330); Hypatia (overleden 415); Synesius (378-430), Proclus (+412 tot 485), en afsluitend met Olympiodorus (6e eeuw).
Onder de leerlingen van Ammonius Saccas waren Longinus en Origenes.

De neoplatonisten waren dezelfde als de Philalethen en de Analogeten, zij werden ook wel Theurgen genoemd en andere verschillende namen. **Zij waren de theosofen van de vroege eeuwen.**

Neoplatonisme is platonische filosofie plus *ecstasy*, goddelijke Raja-yoga¹. In de tijd dat de neoplatonisten hun leringen uitbrachten was de Mediterrane wereld in een aantal opzichten in dezelfde omstandigheden als van vandaag: het Romeinse imperium had geleid tot een vermenging van vele culturen, oude en moderne, oosterse en westerse, dus het was een geschikt gebied voor de herleving van de oude wijsheidreligie als de gemeenschappelijke bron en verzoener van alle religies.

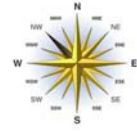
Een dergelijk systeem kan in zekere zin eclectische worden genoemd, maar de uitdrukking is onrechtvaardig als er een loutere lappendeken van geleende fragmenten mee bedoeld wordt aangegeven.

Het beoogde doel van de neoplatonisten was om de werkelijkheid aan te tonen van één fundamentele wijsheid, om de uitverkorenen van ieder religie bij elkaar te brengen, en zaden te zaaien voor een vereniging van religies.

De leringen zijn religieus in de zin dat ze een beroep doen op de religieuze gevoelens en indrukken van de meest verheven en zuiverste moraal, maar aan de andere kant werd er geen kerk of geloofsbelijdenis opgericht.

De omstandigheden van de tijd gaf geen aanleiding voor een wetenschappelijke presentatie van de oude leringen; door de normering van het uiterlijke leven was had de mens zijn hoop naar binnen gericht. Een dergelijke systeem kon niet worden gemaakt door alleen het samenstellen door het lenen van leringen van Plato en Pythagoras, de joden, en de gnostici, enz.

¹ De Sleutel tot de Theosofie blz. 330

**Theosofie de archaïsche wijsheid,
het pad van het zoeken, niet van geloven.**

Achter de beweging moeten ingewijde geesten zijn geweest in de traditionele kennis uit het oude Egypte en India, en dus toegerust met het ontwerp wat alleen geschikt was een eenheid te maken van deze elementen. Door de eeuwen die volgde, zijn er oplevingen van het Neoplatonisme geweest, soms met gebruik van dezelfde naam.

Het heeft een diepgaande invloed op de christelijke kerk gehad, niet alleen in het begin, maar ook later onder invloed van de pseudo-Dionysius en nog later van de Erigena.

De leer van de neoplatonisten zijn vooral die van de moderne theosofie. De latere leraren van de scholen legde veel meer aandacht op de goddelijke ingreep, inmenging en wonderen, in het bijzonder het praktische aspect, de toepassing van de leerstellingen op zelfontwikkeling. Deze leraren benadrukte meer het onderscheid tussen de goddelijke inmenging of goddelijke magie en haar kwade tegenhanger, toverij of necromantie, zodat in een onzuiver en verdorven tijd veel schadelijke en verderfelijke sekten ontstonden die verantwoordelijk waren voor de terugtrekking van de echte zuivere scholen.

Vertaald vanuit "Encyclopedia Theosophical Glossary".